

[Gert Petersen]

modsatte sprog. Det kan være, han tror, at det ikke rigtig gælder i det politiske liv, at dér kan man smile sig igennem, men jeg er overbevist om, at statsministeren ved, at det til fulde gælder i den hårde finansverden, dér, hvor vi skal hente lånene hjem.

Derfor forudsagde vi og andre under åbningsdebatten sidste år – det var altså i oktober måned, længere siden er det ikke – at der ville komme et økonomisk indgreb, så snart kommunalvalget var overstået. Det benægtede regeringen på det bestemteste. Sådan noget var aldeles ikke under overvejelse. Og da en journalist ved TV-Avisen dristede sig til at komme med den samme spådom, så forsvandt smilet hos statsministeren, og han udøste sin vredes skåler over den formastelige og arme journalist.

Man nåede dog ikke i radiobureaukratiet at få formaliseret den skideballe, som den pågældende journalist ellers nok skulle have haft for at være kommet med den slags ubviselige spådomme, for netop som man skulle til at gøre det, blev det indgreb, der var forudsagt, realiseret; så var det blevet virkelighed, og det var den noksom bekendte julepakke.

Da julepakken blev behandlet herinde, tillod vi os igen at optræde som spåmænd. Vi sagde, at der kommer snart et nyt og endnu værre indgreb. Og igen fik vi altså ret. Nu står vi som barnet med påskepakken i hånden.

Når vi igen kunne optræde som spåmænd, der oven i købet fik ret, skyldes det ikke overnaturlige evner, men simpelt hen, at vi da kunne se, at dette juleindgreb ikke ville hjælpe synderlig på betalingsbalancen. Hvorfor ikke? Fordi det ikke er den jævne befolknings forbrug og ej heller kommunernes anlægsarbejder – som specielt blev angrebet, da julepakken blev snøret sammen – der ødelægger betalingsbalancen. Det er derimod de velstillede overforbrug og kapitalens ikke-styrede investeringer og spekulationsforretninger, og den slags blev der ikke grebet ind over for i december sidste år, og det bliver der i øvrigt heller ikke denne gang med det, som ligger på bordet nu.

Derfor mener jeg at kunne forudsige, at eftersom dette her heller ikke hjælper så voldsomt meget, vil regeringen igen føle sig tvunget til at forære befolkningen en ny pakke om et halvt eller helt år.

Når jeg trods alt ikke tror, at vi kan vente den næste pakke allerede til pinse, selv om det er en højtid og der åbenbart knytter sig tanker hos regeringen om, at det er ved højtiderne, pakkerne skal uddeles, så skyldes det, at sely om indgrebet heller ikke denne gang er rettet mod ondets virkelige rod, så er det alligevel så brutalt, at nogen virkning vil det nok få på betalingsbalancen, om end langt fra nok til, at problemet bliver løst.

Når en almindelig familie med to børn må opleve en indskrænkning af sit årsforbrug på 8.000–9.000 kr., måske mere, og når denne forbrugsbegrænsning helt klart – det vil den gøre – medfører øget arbejdsløshed, så vil det uundgåelig sætte sig visse spor i betalingsbalancen og afstedkomme en vis forbedring. Men de stærkeste spor vil det da sætte sig i almindelige menneskers hverdag, som bliver endnu mere anstrengt og besværlig, og det gælder jo stærkere, jo fattigere man er i forvejen. Men afgørende spor sætter det sig ikke i betalingsbalancen, for det virkelige overforbrug berøres jo ikke, eller næsten ikke.

I denne regerings levetid, altså på disse 3 år, er værdien af aktier og anparter, pantebrev og obligationer steget et sted mellem 500 mia kr. og 1.000 mia kr. Det skyldes regeringens politik, der jo går ud på at øge de sociale forskelle og forgyldte de rige. Men disse stigninger belånes nu meget kraftigt. Det har vi tal for, og det giver anledning til en voldsom stigning i privatforbruget.

En anden kilde til stigningen i privatforbruget er den store vækst i de såkaldte selvstændige erhvervsdrivendes indkomster, igen efter princippet: jo mere du havde i forvejen, jo mere skal du have nu. Og det fører naturligvis også til stigning i privatforbruget. Resultatet er så en tilsvarende voldsom stigning i importen af dyre luksusvarer, dyre privatbiler f.eks. i prislejet 150.000–250.000 kr., og kostbare forbrugsgoder.

For at det ikke skal være løgn, er der rige muligheder for de i forvejen kreditværdige, dvs. de velstillede, til at optage forbrugs lån ikke bare i de hjemlige banker, men også på det udenlandske kreditmarked, og en vis skattelettelse stiller man dem oven i købet i udsigt. Men alt det vil regeringen ikke røre ved. Derfor får heller ikke dette indgreb nogen dybtgående effekt på betalingsbalancen.